

едно нѣщо, като зехтинъ надъ водата, — и печѣлилъ. Когато Хаджи Ничо намиралъ нѣкой бездѣтенъ бѣлгаринъ, който ималъ повече парици, то, като Херургъ, земалъ съ себѣ си своите сѣчива, т. е. земалъ доктора Плоча, Геглеска и владиката и правилъ визита на богатиятъ идолъ Бѣлгаринътъ посрѣщалъ бѣлгарските голѣмци, радвалъ имъ са и не знаелъ каде да ги дѣне; а Хаджи Ничо и неговата компания гледале на бѣдѣщиятъ благодѣтель съ такива щастливи и радостни лица, които приличале на мокро кадафе.

Захващалъ са разговоръ. Най-напредъ захващалъ да говори самъ Хаджи Ничо, и говорилъ умилително, жалостливо, патриотически и сладкогласно.

— Трѣба сѣки човѣкъ да мисли за отечеството си, за земята си и за градътъ, отъ дека е той родомъ. Сичко на тоя свѣтъ е смъртно, сичко са изгубва и отива на